

[Mimi Jakobsen]

der skal finde ændringer sted, det vil hr. Alfred Hansen lade afhænge af høringsproceduren. Glimrende, ja men så lad den komme i gang. Og så vil jeg gerne opfordre hr. Alfred Hansen til at støtte dette forslag, for hr. Alfred Hansen ved udmærket godt, at den situation vil ikke opstå, hvor man fra samtlige de hørte organer får at vide, at det er pragtfuldt, det hele fungerer, som det skal. For hvis hr. Alfred Hansen læser bare halvt så mange aviser, som jeg gør, så ved hr. Alfred Hansen, at der jævnlig fra disse mennesker, der sidder rundt omkring i konsistorier, i studienavn og i forskningsudvalg, kommer netop indvendingerne om, at man bruger for megen tid på møder, og at det bliver for lemfældigt, hvem der bliver ansat, og at disse forskningsbevillinger bliver urimeligt behandlet. Det er de mennesker, der fortæller os det, det er ikke noget, vi sidder i elfenbenstårnet i CDs gruppeværelse og finder på, hr. Alfred Hansen. Og derfor må jeg tillade mig at betegne hr. Alfred Hansens fantasi som veludviklet, hvis hr. Alfred Hansen virkelig tror, at man kunne få en situation, hvor alle synes, det hele fungerer godt. Den kommer ikke til at opstå. Derfor kan hr. Alfred Hansen lade den bekymring ligge, og så vil jeg opfordre hr. Alfred Hansens parti til endnu en gang at overveje at støtte dette forslag. Lad den høring komme i gang, og så kan vi hver især bagefter slås om, hvad der skal ændres, om der skal ændres osv. Det har jeg ikke noget imod. Men høringen må i gang. Ministeren mener også, der skal en høring i gang, inden man foretager en ændring, det er kun spørgsmålet om tidspunktet, vi er uenige om.

Jeg vil i øvrigt ikke gå ind i udvalgs mødet én gang til, blot sige, at jeg helt kan tilslutte mig, hvad hr. Bertel Haarder sagde: det er ikke som erstatning for denne lovændring, at man nedsætter nogle rådgivende forskningsudvalg, det er ikke nok; men det kunne da godt være, det var en god idé at gøre det som en begyndelse til en bedre ordening.

Arne Melchior (CD):

Jeg føler trang til at blande mig et øjeblik i spørgsmålet om TAPernes medvirken, idet der også i dag faldt bemærkninger om, at der skulle være nedladende følelser om det tekniske og administrative personale fra nogle partier eller nogle medlemmer af folketinget.

Jeg synes, det er så urimeligt, at man opererer med noget sådant. Jeg kunne selvfølgelig henvise til – og det gør jeg altså også hermed – professor Tage Kaarsteds artikler i nyere tid og hans eksempler på, hvem der skal bestemme hvad. Og jeg har selv gennem årene brugt disse eksempler: om hospitalspersonale, portører og sygeplejersker skal være med til at bestemme, hvilke piller der skal ordineres, eller om der skal opereres, og hvor dybt der skal skæres, eller hvem der skal ansættes som overlæge, eller hvordan det foregår i en butik, når der skal købes ind, om alt personalet gennem at afgive sin stemme om, hvilke farver eller modeller eller mængder der skal indkøbes, skal have samme indflydelse, for hvis ikke de får den samme indflydelse som direktøren eller disponenten, så er man åbenbart nedladende over for den del af personalet.

Men min egentlige hensigt med at tage det emne op igen, især selvfølgelig som fortsættelse af fru Marianne Bentsen-Pedersens indlæg her, er at henvise til, hvad der foregår her i folketinget. Jeg har været med til som medlem af folketingets præsidium at skulle ansætte den første full-time pressechef her i folketinget. Hvem bestemte, hvem der skulle ansættes? Det gjorde præsidiets suverænt. End ikke presselovens medlemmer blev spurgt om, hvem de syntes der skulle ansættes. Det synes fru Marianne Bentsen-Pedersen måske er forkert? Og vi skulle selvfølgelig også have været rundt hos folketingsbetjentene og hos de forskellige sekretærer og hos rengøringspersonalet og hos kantinen eller restaurantens personale. Al ære dem alle sammen, og de er lige værdifulde på hver sin plads – når de gør deres pligt – som nogen herinde i denne sal er, men vi er ikke så tåbelige, at vi tror, at de bør have indflydelse på det, og jeg er overbevist om, at de pågældende heller ikke føler noget savn der-ved.

Der er senere blevet udnævnt en ny folketingssekretær, og jeg er bekendt med, at der heller ikke ved den lejlighed har været en sådan rundede. Og hvis man endelig vil, så skal man da give de flest mulige lejlighed til at udtale sig, men at de skulle have stemmeret og stemmeret med lige vægt sammen med dem, der er sat til at udføre beslutningen, og som bagefter har ansvaret for den beslutning, der er truffet, og som de ene må tage følger-